

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937-11 אביטל נ' ג'ירו-כהן

לפני כבוד השופט אלי ברנד

ניב אביטל

תובע

נגד

מאיה ג'ירו-כהן

נתבעת

ב"כ התובע: עוה"ד גיא צברי ואסף דוק

פסק-דין

רקע עובדתי ועיקרי המחלוקות

1. התובענה שלפני היא תביעת התובע לסעד כספי בסך 1,000,000 ₪ וכן לצווי עשה ומניעה בקשר לפרסומים נטענים שונים של חמישה נתבעים, כאשר ביחס לארבעה מתוכם ניתנו כבר פסקי דין בעבר.
2. נגד אחד מן הנתבעים (מר אבי רועי דוביצקי, להלן: "דוביצקי") ניתן ביום 20.6.18 פסק דין בהעדר הגנה על פיו התקבלה התביעה נגדו, ונגד שלושה נוספים (מר משה סידי, מגזין אשדוד עיתונות ותקשורת בע"מ ואסתר אתי סבג-חזן) ניתן ביום 4.6.20 פסק דין לאחר שמיעת הוכחות על פיו נדחתה התביעה נגדם (פסק הדין מיום 4.6.20 יקרא להלן: "פסק הדין הקודם").
3. חלק לא מבוטל מן העובדות הנוגעות לנתבעת הנוכחית זהה לעובדות שנדונו והתבררו במסגרת פסק הדין הקודם וגם חלק מן השאלות הטעונות הכרעה זהות, אך לא כולן.
4. אציג, איפוא, את עיקרי העובדות הנוגעות לסכסוך שבין התובע לנתבעת הנוכחית, כאשר כבר עתה אבהיר כי קיים קשר מהותי בין העובדות הנוגעות לדוביצקי לבין אלה הנוגעות אל הנתבעת, והדברים יתבהרו להלן.
5. דוביצקי, שבעניינו ניתן פסק דין בהעדר הגנה, מתגורר כיום בארה"ב ומצוי בהליכי פשיטת רגל במסגרת תיק פש"ר (מחוזי תל אביב) 30966-04-17 (להלן: "תיק הפש"ר") וביום 10.9.17 ניתן בגדרו צו לכינוס נכסיו.
6. במועדים הרלוונטיים לתובענה זו הפעיל דוביצקי אתרים במרשתת (=אינטרנט) וחשבונות פייסבוק, מרביתם תחת הכותרת "נתפסו על חם", בהם פרסם מידע מזהה ופרטים על אודות מי שלטענתו הם פדופילים ואזהרות לציבור הרחב מפניהם.
7. לשם איתור פדופילים השתתף דוביצקי בשיחות (=צ'אטים, chats) בקבוצות שונות במרחבי המרשתת כשהוא מציג עצמו כקטינה, על מנת ליצור קשר עם בגירים שינסו לקבוע עימו פגישה

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

- למטרות מיניות, בהנחה שמדובר בקטינה. כאשר נקבעה פגישה שכזו הזמין דוביצקי את המשטרה ואף דאג לצילום האירוע.
8. יובהר כי מדובר בפעילות יזומה של דוביצקי ללא כל תפקיד רשמי, יוזמה שנועדה – לטענתו – לתועלת הציבור.
9. אור ליום 7.4.14 השתתף התובע, אז בן 21, בשיחוח באתר המרשתת "וואלה" – שכל המבקש להשתתף בו נדרש לאשר טרם כניסה כי הוא מעל גיל 18 – ונתקל בהודעה שפרסם דוביצקי, כשהוא מכנה עצמו בכינוי "טלי 13", בזו הלשון – "אני מוכנה לעשות הכל מהכל, תשלח הודעה ל-... (כאן בא מס' טלפון נייד – א.ב.) אם תרצה להתקדם".
10. התובע שלח מסרון ביישומון וואטסאפ (whatsapp) למספר הטלפון שהופיע בהודעה ובינו לבין דוביצקי החלה חליפת מסרונים שהתפרסה על פני מספר שעות (2/3).
11. בפתח חליפת המסרונים שלח התובע מסרון שזו לשונו – "היי אני מהצי'אט, אני יודע שלא חיפשת מישהו שיסביר לך למה לא כדאי להיפגש עם אנשים מהצי'אט אבל זה פשוט מסוכן הרוב שם גברים בני 30+ הם עלולים לשקר לך, זה מסוכן".
12. דוביצקי השיב – "אז מה אל תתערב" ומכאן ואילך השתנה תוכן חליפת המסרונים, הצדדים הציגו עצמם, התובע הציג עצמו בשמו וציין כי הוא בן 21 מנתניה "דיגי וחיייל משוחרר" ודוביצקי כתב – "אני טלי בת 13".
13. בהמשך חילופי המסרונים מעבירים הצדדים אחד למשנהו קישורים האמורים להראות כי המידע שמסרו על עצמם אמין, כשדוביצקי אשר הציג עצמו בשם טל כהן שב וכתב לתובע (לאור ההתחזות לנערה ינוסח תוכן מסרוני דוביצקי להלן בלשון נקבה) כי לדעתה הוא שוטר שרוצה להלשין ל"אמה" על השתתפותה בשיחוח עם בגירים והתובע מנגד ניסה לשכנע באמינות הפרטים שמסר על עצמו.
14. בשלב מסויים של השיח החל התובע לנסות להבין אם ניתן לקבוע פגישה עם ה"נערה" שעימה סבר כי הוא משוחח ומה מטרתה בפגישה, וכך בדק תחילה (השורה התשיעית בעמ' 2 של 2/3) – "עכשיו בלי צחוקק אז תספרי לי ... מה את מחפשת" (כל הציטוטים יובאו להלן עם השגיאות המצויות במקור. במקרה זה גם שלוש הנקודות במקור), בהמשך שאל (שם, שורה 17) – "אז מה את אומרת ..? ספרי קצת. את בתולה", (שם, שורה 21) – "אז מה התכנון בפגישה" כשהוא מזכיר שוב ושוב שבשיחוח ציינה כי היא מעוניינת "להיפגש ולעשות הכל" (שם, שורות 23-27) וביקש לדעת היכן מתגוררת "בת שיחוי" (שם, שורה 31) ושאל (שם, שורה 34) – "תגידי עשית כבר משהו מיני".
15. דוביצקי מצידו הוסיף לעטות חזות של נערה שעדיין חוששת שמא מדובר בשוטר ואינה ממהרת למסור מידע אישי על נסיונה המיני.
16. בהמשך חילופי המסרונים, עתה כבר בשעת בוקר, הביע התובע רצון להפגש עם "בת שיחוי" (שם, חמש השורות האחרונות בעמוד) וניסה שוב להבין מה נסיונה המיני (עמ' 3 שורה 5),

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

- כשדוביצקי השיב – "לא הרבה ואני לא הופכת את השיחה לשיחת סקס" (שם, שורה 6) והבהיר כי התובע הוא שיקבע מה יקרה בפגישה (שם, שורה 4 ושורה 11).
17. לאחר מכן קבעו הצדדים להפגש באותו יום בשעה 11:30 ואז באו מצד התובע המסרונים הבאים – "נהיה באוטו כזה, נשיקות, נגיעות ומשם נזרום" (שם, שורות 23-24) וכן "..." תבואי סקסית" (שם, שורה 33).
18. לאחר האמור יצא התובע ברכבו לכיוון מקום הפגישה המתוכנן כשהוא מעדכן את דוביצקי מעת לעת במיקומו ובמועד הגעתו המשוער.
19. דוביצקי דיווח למשטרת ישראל על הפגישה שקבע עימו התובע כשהוא מתחזה לקטינה וכשהגיע התובע למקום המתינו לו שוטרים אשר הורו לו לצאת מן הרכב, תשאלו אותו בקצרה, התרשמו כי – "נראה מפוחד לחוץ מאוד ורועד" (מתוך תיאור פרטי הטיפול באירוע בדו"ח הפעולה שבנספח 2 לתצהיר הנתבע 3, עמ' 2 שורה 3), לרבות השאלה האם בא לאסוף את "טל כהן" שבעקבותיה התרשמו כי – "הוא נלחץ יותר", וציטטו מפיו כי אמר להם – "אא זה יחד איתכם אני ידעתי אני באתי לקחת אותה ולהסגיר אותה אליכם" (שם, שורה 4).
20. בהמשך עצרו השוטרים את התובע בחשד להטרדה והתנכלות מינית, אזקו אותו, ערכו עליו וברכבו חיפוש, במהלכו תפסו את הטלפון הנייד שלו באמצעותו בוצעה התקשורת בין הצדדים, וכן מצאו ברכבו אמצעי מניעה, בקבוק וודקה וסרט הדבקה (שם).
21. התובע הובל לתחנת משטרה שם נחקר בחשד שיצר קשר עם נערה בת 13 במטרה מינית ובידיעה כי מדובר בקטינה בת 13 וכי הגיע למקום שקבעו במטרה להפגש עימה ולקיים עימה מגע מיני (הודעת התובע בחקירתו מהווה נספח 1 לתצהיר הנתבע 3).
22. יש לציין כי התובע ויתר על זכותו להיוועץ בעורך דין קודם לחקירה, במהלכה מסר גרסה בה טען כי מדי פעם היה רואה באותו שיחוח קטינות בנות 13-15 שמחפשות גברים ושולח להן הודעה שכללה את הסיבות מדוע לא כדאי שישתתפו בו, וטען כי לדעתו בחלק מן המקרים הצליח לשכנען בעוד שחלק המשיכו המשיכו להשתתף בשיחוח.
23. כשנשאל התובע על חליפת המסרונים עם "טל כהן" שנזכרה לעיל ועל מטרת הפגישה המתוכננת מסר את הדברים הבאים (שם, עמ' 2 שורות 20-34) –

"אני רציתי להיפגש איתה באתי להיפגש איתה למרות שידעתי שמהו פה מסריח

...

מטרה הפגישה מבחינתי רשמתי לה נשיקות ומזמוזים ותבואי סקסית.

אני רציתי לקחת את הילדה אליכם אל המשטרה אני רציתי לקחת אותה למשטרה הטעות שלי שהייתי צריך להתקשר למשטרה ולהודיע עם המפגש של הילדה במקום שאלה: האם אתה מבין בכלל במה אתה חשוד?

תשובה: כן, אני מבין בחיים לא הייתי עושה את זה, אין לי משיכה לילדות ... אני בסך הכל רציתי למסור אותה למשטרה

שאלה: לאיזה סיבה הגעת היום לרמת גן?

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

- תשובה : להפגש איתה עם טל שאני יודע שהיא בת 13 שאני רוצה לפגוש אותה לענין מיני ואז לדווח למשטרה על הילדה הזאת, ילדה בסיכון ..."
24. התובע שוחרר לאחר החקירה ובסופו של דבר, ככל הנראה, נסגר התיק ללא הגשת כתב אישום, ועל פי גרסת התובע (סעיף 11 לתצהירו) נסגר מחוסר ראיות, ויודגש – לא מחוסר אשמה.
25. סמוך לאחר האמור החל דוביצקי לפרסם באתרים ובחשבונות הפייסבוק השונים פרסומים על אודות מעצר התובע, חקירתו, פרסם את שמו, מקום מגוריו ומשלח ידו וקישורים לדף הפייסבוק שלו וכן את תמונתו וסרטון המעצר שלו, וייחס לו פדופיליות.
26. התובע פנה אל דוביצקי בבקשה כי יסיר פרסומים אלה אך הלה לא נענה לבקשתו, ולפיכך הגיש התובע תביעה נגד דוביצקי בת"א (שלום תל אביב) 52079-05-17 (להלן : "התיק בת"א"), אלא שדוביצקי עזב בינתיים את הארץ, עבר להתגורר בארה"ב ולא התגונן.
27. לפיכך ניתן נגד דוביצקי פסק דין בהעדר הגנה על פיו חוייב לשלם לתובע סך של 250,000 ₪ והוצאות וכן ניתנו נגדו צו מניעה המורה לו לחדול לפרסם כל פרסום ביחס לתובע וצו עשה המורה לו להסיר כל פרסום כזה שפרסם.
28. התובע טוען כי דוביצקי הפר את הצווים האמורים וגם לאחר שניתנו פרסם את תמונתו עם הכיתוב – "ניב אביטל הפדופיל מנתניה" וכן – "ניב אביטל התקליטן DJ מנתניה נתפס על חם ... הורים שימו לב לאיזה מסיבות אתם שולחים את הילדים שלכם ותבדקו שניב לא עובד שם!".
29. עוד נאמר בפרסומים ביחס לתובע כי – "עד היום אוהב להמצא בקרבם של ילדות במסיבות שהוא מארגן עבורם ... מדובר באדם שלא יודע את ההבדל בין מותר לאסור ומוכן לקחת סיכון מחושב".
30. ככל הנראה ניתנו פסקי דין נוספים נגד דוביצקי על ידי תובעים נוספים ששמותיהם ופרטיהם פורסמו על ידו באותם אתרים ודפי פייסבוק ובאותו הקשר, והללו עתרו במסגרת תיק הפש"ר לעקל את זכויות דוביצקי להפניות DNS אל אתרי המרשתת שהלה מפעיל.
31. יובהר כי מדובר באותן הפניות המקשרות בין שמות האתרים שהפעיל דוביצקי שאותם מקלידים הגולשים במנוע החיפוש, שמות שנועדו לחיפוש קל ומהיר, לבין כתובות ה-IP של אותם אתרים, שהן למעשה הזיהוי והכתובת האמיתית של אותם אתרים על גבי השרתים מתוכם הם מתנהלים.
32. בהסכמת המנהלת המיוחדת שמונתה לדוביצקי נעתר בית המשפט שלפש"ר לבקשה וניתן צו כאמור ביום 1.10.17 וביום 24.10.17 הורחב הצו אף לכלל ספקיות האינטרנט, באופן שמי שניסה לגלוש לאחד מאתרי דוביצקי על פי שמותיהם הופנה להודעה בדבר הליכי הפש"ר וצווי העיקול בענין דוביצקי ולא יכול היה להכנס אליהם ולראות את תוכנם.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

33. דא עקא, לטענת התובע פרסם דוביצקי לגולשים העוקבים אחר פרסומיו, באמצעות שרת המופעל מחו"ל, הדרכה כיצד ניתן לעקוף את החסימה הנובעת מעיקול הפניות ה-DNS ובכך למעשה הכשיל במתכוון את קיום הצווים.
34. אין הצדדים חלוקים על העובדה שהנתבעת שתפה פרסומים של דוביצקי, כולל כאלה שכללו קישורים אל מידע הנוגע אל התובע, אלא שהתובע טוען כי פועלה של הנתבעת חורג משיתוף פרסומים של דוביצקי וכי היתה שותפה מלאה לפעילותו של דוביצקי ולניהול אתרי המרשתת ודף הפייסבוק שהפעיל בהם פורסמו הפרסומים שלטענתו פוגעים בו, מפרסמים לשון הרע נגדו וקוראים לציבור להמנע מלשכור את שירותיו.
35. התובע הוסיף וטען כי הנתבעת יצרה קבוצות פייסבוק אזוריות במאמץ להגביר את החשיפה לתכנים שפורסמו, תוך יצירת עניין אצלך נמעני הפרסומים בהנחה שמדובר במידע הנוגע לפדופילים המתגוררים או פועלים סמוך למקום מגוריהם.
36. לטענת התובע פרסמה הנתבעת את מס' הטלפון הנייד של דוביצקי במטרה שנמעני הפרסום ישלחו מסרונים למספר זה ואלה מביניהם שאכן עשו כך קבלו קישור לאתרי דוביצקי וכן הוכנסו לקבוצות שנתחו ביישומון וואטסאפ (whatsapp) בהן פורסמו פרסומים שונים, גם ביחס לתובע.
37. במסגרת הפרסומים שייחס התובע לנתבעת טען כי היא הבהירה שהפדופילים שפרטיהם מפורסמים בפרסומי "נתפסו על חם" הם כאלה שנתפסו והואשמו בפדופיליה, כאשר הוא מעולם לא הואשם במאומה מעבר לעצם טענתו כי איננו פדופיל.
38. לטענת התובע הנתבעת אף פרסמה פרסומים ספיציפיים ביחס אליו, וכך פרסמה באחד הימים כי – "נתפס עכשיו פדופיל בנתניה (מקום מגורי התובע – א.ב.). לפרטים נוספים כנסו לוואצאפ", ומי שנכנס לקבוצה הרלוונטית נחשף לפרסומים ביחס אליו.
39. בהמשך טען התובע כי הנתבעת פרסמה יחד עם דוביצקי, באתרי המרשתת שלהם, את ההדרכה כיצד ניתן לעקוף את החסימה הנובעת מעיקול הפניות ה-DNS ועל כן אף היא היתה שותפה להכשלת צווי העיקול.
40. התובע טען כי פנה אל הנתבעת והציג לה את העובדה שניתנו פסקי דין האוסרים על הפרסומים הללו וכי ההדרכה לעקיפת צווי העיקול מנוגדת לצו שיפוטי אך זו לא שעתה לפניותיו, לא הסירה את הפרסומים, הציעה לו לתבוע אותה לצד "עשרים אלף אמהות מודאגות" ובהמשך אף איימה עליו כי תתלונן נגדו במשטרה.
41. בהמשך טען התובע, כי הנתבעת אכן מחקה את קבוצות הפייסבוק האזוריות שפתחה וסגרה את חשבון הפייסבוק שלה אך בדף הפייסבוק המרכזי של "נתפסו על חם" הוצגו הפרסומים שנאסרו וכי בעקבות זאת ספג איומים וגידופים ממי שנחשפו לפרסומים אלה ופרטיו האישיים שותפו על ידי חלקם תחת האזהרה "זהירות פדופיל".
42. בכתב התביעה ייחס התובע לנתבעת עוולות על פי חוק איסור לשון הרע (להלן: "החוק"), חוק הגנת הפרטיות ובכלל הקשור לפרסום המדריך לעקיפת צווי בית המשפט גם עוולת הפרת חובה

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

חקוקה, אולם בסיכומים מטעמו זנח את הטענה להפרת חובה חקוקה והתמקד בטענות בנושא לשון רע הכרוך גם בפגיעה בפרטיות.

למען הסדר הטוב אעיר כי בפסק הדין הקודם קבעתי לגבי הנתבעים 3-4, שגם להם ייחס התובע הפרת חובה חקוקה בקשר לאותן הוראות לעקיפת צו בית המשפט, כי לא עלה בידיו להוכיח את העובדה שהפרת החובה החקוקה גרמה לו נזק, שהיא אחד מיסודות עוולה זו, והדברים יפים גם לגבי הנתבעת הנוכחית.

43. הנתבעת טענה כי לא היתה שותפה בשום אופן למפעלו של דוביצקי, לניהול אתרי המרשתת או דפי הפייסבוק שלו, כי אינה מכירה אותו מעבר לפרסומיו וכי כל שעשתה היה שיתוף פרסומים שלו והפצתם ברבים, לרבות באמצעות יצירת קבוצות לפי אזורים בדף הפייסבוק שלה שכללו קישורים לחלקים ספציפיים בפרסומיו, על מנת להביא לידיעת אמהות מודאגות כמותה את המידע שסברה כי חיוני שיכירו על קיומם של פדופילים, ללא התייחסות ספציפית אל התובע, אותו לטענתה כלל לא הכירה, וללא אזכור שמו.

44. הנתבעת הוסיפה וטענה כי לאחר שהלה פנה אליה מחקה את חשבון הפייסבוק שלה על כל שפורסם בו.

45. על כל האמור הוסיפה הנתבעת וטענה כי עומדות לה ההגנות שבחוק בשים לב לעובדה שלטענתה פעלה בתום לב, על בסיס חובה מוסרית ותכלית ראויה המשקפת אינטרס ציבורי להזהיר מפני פגיעות מיניות בקטינים באופנים שאין חולק כי התובע פעל, וכי מאחר שמדובר בשיתוף פרסומים קודמים חלה הרחבה על הגנות אלה.

46. לשם ההכרעה עליי לבחון, איפוא, מה בדיוק היה חלקה של הנתבעת בפרסומים שמייחס לה התובע – האם כמשתפת בלבד או שמא במי שהיתה שותפה לפרסומים הראשוניים ולקחה חלק בניהול אתרי המרשתת ודפי הפייסבוק של דוביצקי, אם פרסמה נגד התובע לשון הרע כזו או אחרת באחת משתי הדרכים האם חלה עליה הגנה מהגנות החוק וחוק הגנת הפרטיות, ובמידה שיקבע כי ביצעה את העוולות הנטענות ואין לה הגנה מהו סכום הפיצוי הראוי.

דיון והכרעה

חלקה של הנתבעת בפרסומים

47. בנספח 3 לתצהיר העדות הראשית של התובע מופיעים תדפיסי מסך מתוך דף הפייסבוק "נתפסו על חם" מהם, לטענת התובע, ניתן להסיק בבירור כי הנתבעת הקימה קבוצות פייסבוק בשם זה שהתמקדו בישושים שונים בארץ, ניהלה את הדף עצמו יחד עם דוביצקי ואף פרסמה פרסומים וקישורים ספציפיים המובילים אל חלקים באתרים ובדפי הפייסבוק של דוביצקי הכוללים מידע גם לגביו, כולל פרסום הנוגע אליו באופן אישי.

48. עיון בתדפיסים שבנספח 3 האמור מראה לצד שמה של הנתבעת כיתובים כגון הבאים –

- "Maya Giraud updated the group photo" לצד תמונה הכוללת הזמנה לקבל מידע על פדופילים באמצעות יצירת קשר במסרון עם מספר הטלפון הנייד של דוביצקי.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

- "נתפסו על חם נתניה Maya Giraud created the group" ובדומה לגבי חיפה.
 - פרסום תחת שמה של הנתבעת המופיע במספר קבוצות מקומיות שנוסחו – "בגלל סירוב גורמים ממשלתיים לחשוף פדופילים החלטנו לקחת את זה לידיים שלנו, בכדאי שאתם לא תצטרכו לדאוג כאשר לגן של ילדכם מגיע "מוכר סוכריות" לא מוכר. בדף אנחנו נפרסם מידע אודות פדופילים אשר נתפסו והואשמו בפדופיליה אך חזרו לחיים הרגילים, וכעת הם מסתובבים בינכם".
 - פניות תחת שמה של הנתבעת בנוסחים – "נוצרו קבוצות לפי עיר "נתפסו על חם" ושם נפיץ מידע לגבי פדופילים", "בבקשה להוסיף כמה שיותר אנשים. תודה", וכן – "להצטרף לתפוצה שלנו ... (כאן בא מס' הטלפון הנייד של דוביצקי – א.ב.) שם תראו סרטונים לא מצונזרים".
 - פרסומים על אירועים נקודתיים, כגון – "נתפס פדו ברמת גן פרטים להכנס לוואצפ" וכן – "נתפס עכשיו פדופיל בנתניה לפרטים נוספים כנסו לוואצפ" כשהתובע מדגיש כי האחרון מתייחס לאזור מגוריו.
49. התובע הדגיש כי בכל הקישורים שהועברו בדרכים השונות שהציעה הנתבעת קיימים צילומים שלו, פרטיו האישיים והתייחסויות אליו בתור פדופיל ומי שהואשם בפדופיליה, כפי שהודגם בתדפיסים שבנספחים 2-5 לתצהירו.
50. התובע אף הדגיש את השימוש בלשון רבים – "החלטנו", "שלנו", "נפרסם" ועוד, כראיה לכך שהנתבעת פעלה לצד דוביצקי בהפעלת המיזם כולו ולא רק שיתפה פרסומים קיימים.
51. בשיחת טלפון שקיים התובע עם הנתבעת ודרש ממנה להפסיק לפרסם פרסומים על אודותיו השיבה הנתבעת – "אני לא מפרסמת על אף אחד שום דבר. אני גם לא בקבוצה שלו יותר" (עמ' 1 של נספח 12 לתצהיר התובע שורה 13), ובהמשך – "... אני לא קשורה אליו בשום צורה שהיא. ... (שם, שורה 21).
52. כאשר נשאלה הנתבעת בחקירתה הנגדית על פעולות אלה להלן התייחסותה (עמ' 38 לפרוטוקול שורה 29 – עמ' 39 שורה 10. כל ההפניות לעמודים להלן הן לעמודי הפרוטוקול, זולת אם יאמר אחרת במפורש) –
- "ת:ראיתי שאבי דוביצקי תופס פדופילים ומדבר עליהם באינטרנט, כמו כולם, בפייסבוק שלו. יש דף של דוביצקי ועוד כל מיני.
- ש: ז"א נסמכת במאת האחוזים על מה שראית בפרסומים של דוביצקי מבלי לברר זאת? האם מבחינתם הפוסטים הללו זו אמת?
- ת: אני סומכת עליו כי הוא תופס אנשים על חם. יש לו וידאו שמפרסמים שהוא תופס אנשים על חם.
- ש: אז לא בררת זאת מעבר לכך?
- ת: זה לא עניין אותי, אני ועוד 20,000 אימהות. אני לא מבינה על מה אתה תובע אותי. אני בחיים לא שמעתי את השם של מי שתובע אותי, לא פרסמתי משהו על

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

שמו, משהו שקשור למה שהוא מדבר. להבנתי, מכל מה שאני מבינה במשפט הזה יש לו מלחמה מול דוביצקי, לא מבינה מה הוא רוצה ממני. אני מכירה אותו דרך הפייסבוק. שלוש שנים רודף אחרי מישהו שאני לא מכירה אותו. אני מתעסקת עם ילד חולה."

בהמשך חקירתה באו הדברים הבאים (עמ' 39 שורה 24 – עמ' 40 שורה 19) –

"ש: אין לך שום קשר לאבי דוביצקי וגם למיזם האינטרנטי שהוא מפעיל?

ת: נכון.

ש: ז"א שמעולם לא ניהלת שום דבר שקשור למיזם של תפיסת הפדופילים מטעמו של דוביצקי אם זה בפייסבוק או במקומות אחרים?

ת: אומר פעם אחת ואחרונה – נמאס לי שאתה מצמיד לי אנשים שאני לא מכירה. אמרתי שאני לא מכירה את דוביצקי. כמה פעמים עלי לומר זאת? אתה מייחס לי קשר אליו אבל אין לי.

ש: היה לך איזה שהוא קשר עם המיזמים של דוביצקי בכל הקשור לאתריו?

ת: כלום. אין לי קשר אליו. שום דבר. אני מכירה אותו כמו שכל אחד מכיר את הפייסבוק שלו.

...

ש: ביום 04.09.17 פרסמת פוסט בדף הפייסבוק "נתפסו על חס", מפנה לנספח 3 לכתב התביעה. את אומרת שבקבוצות "מקומיות" שפתחתם את תפרסמי "מידע אודות פדופילים אשר נתפסו והואשמו בפדופיליה". האם התובע הואשם בפדופיליה?

ת: אני לעולם לא פרסמתי את השם של התובע. לא מכירה אותו. תראה לי איפה פרסמתי את השם שלו.

לשאלתך: אני לא מכירה אותו, איך אדע?

ש: בעמ' 2 של נספח 3 לכתב התביעה (עמ' 39 לכתב התביעה עצמו) את פונה בפוסט לגולשים בדף הפייסבוק "נתפסו על חס בת ים" ואת קוראת להם "להצטרף לרשימת התפוצה שלנו". כוונתך ב"שלנו" הוא שלך ושל דוביצקי, נכון או לא?

ת: עשיתי שיתופים. מה שהוא כבר פרסם.

ש: אני מבין שלא נוח לך להשיב על השאלות אך אבקשך להשיב לי על שאלתי.

ת: אני הפניתי לדף הפייסבוק של דוביצקי.

ש: אני מציג לך את המסמך – נספח 3 ושואל שוב: את קוראת לגולשים להצטרף לרשימת התפוצה "שלנו" הכוונה אליך ואל דוביצקי. האם נכון?

ת: התכוונתי לעזור לדף שלו להתקדם. אמרתי שאעשה קבוצות בדף הפייסבוק שלי וככה כל מי שיכנס לדף שלי בקשר ל"נתפסו על חס" אפנה אותו לקבוצה המתאימה."

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

עוד התייחסה הנתבעת לדברים כך (עמ' 41 שורות 11-32) –

ש: בהמשך לתשובתך שאת לא קשורה לזה. מפנה לעמ' 48 ומראה לך (ומציג לך זאת) כי מס' הטל' שאיתו נערכה ההתכתבות הוא אותו מספר טלפון שבפוסט שאת פרסמת בגלוי קראת ליצור איתו קשר כדי לקבל מידע על אנשים שלטענתך הם פדופילים. איך זה מסתדר עם תשובתך?

ת: אני בסה"כ פרסמתי בפייסבוק שלי את מס' הטל'-הכרטיס שרשום ב"נתפסו על חס" של דוביצקי. אני לא קשורה למס' הטל' שרשום שם. יצאתי מטומטמת ולא אעשה זאת יותר. כל דבר שיתפתי, אני לא מבינה מה שיתפתי. עכשיו אני יודעת. מה שבטוח שיותר לא אשתף שום דבר של דוביצקי או של כל אחד אחר. אולי אני נראית חכמה אבל אני לא, ראיתי משהו והייתי חכמולוגית ואמרתי שככה יראה את זה עוד אנשים. זה חשוב. אני מפחדת על ילדים.

ש: מפנה לאתרים שצילום המסך שלהם צורף כנספח 5 לכתב התביעה (עמ' 51-50): בעמ' 39 לכתב התביעה פרסמת בדף הפייסבוק "נתפסו על חס" את הפוסט הבא "נוצרו קבוצות לפי עיר.. ושם נציג מידע לגבי פדופילים".

ת: רציתי לקדם את הדף של אבי. אני מטומטמת. בזמן טיפול של ילד חולה אני צריכה להתעסק עם זה? למדתי את הלקח שלי. כבר שלוש שנים. אני רוצה לסיים את הזה. זו התשה. אני על כדורי הרגעה. זה מלחיץ אותי.

ש: בהמשך לאותן קבוצות אזוריות ובהמשך לכך שהוכחתי לך שמאותו מס' שבהתכתבות מאותו מס' טל' שאת פרסמת נשלחים לינקים לאותו אתר בשם "נתפסו על חס" במתחם שהוזכר לעיל, תאשרי/תכחישי שמי שפנה לאותו מס' בהתאם לקריאה שלך וביקש מידע על פדופילים מאזור נתניה, הופנה לעמ' 50-51 לכתב התביעה – מציג לך אותם.

ת: נכון. זה לדף של דוביצקי. זה מה שהוא כתב בדף הפייסבוק שלו. זה לא אני. זו פעם ראשונה שאני רואה את התמונה שלו."

53. אעיר כבר עתה כי במהלך עדותה היתה הנתבעת נסערת עד מאוד, הביעה חשש ומתח ניכר מן המעמד עצמו ומן ההליך המשפטי, התרשמתי כי אין מדובר בעדה מתוחכמת או מתחכמת אלא במי שהאמינה בתמימות באמיתות פרסומי דוביצקי ובחשיבות של חשיפת מידע זה לציבור הרחב על מנת להזהירו מפני סכנות האורבות לילדיו, ואני מייחס לה מהימנות.

54. מעדותה ניתן לראות כי באופן עקבי שבה הנתבעת וטענה כי כל מעורבותה בפרשה זו התמצתה בשיתוף פרסומים שפורסמו במיזם "נתפסו על חס" של דוביצקי, תוך שאישרה כי שיתוף זה בוצע לא רק על דרך פעולת השיתוף (=share) בפייסבוק אלא גם באמצעות העברת קישורים לפרסומי דוביצקי ויצירת קבוצות בדף הפייסבוק שלה שכללו קישורים לפרסומי לפי האזורים השונים בארץ וסייעו במיקוד המידע באופן שהיה נגיש יותר למי שחפץ לבדוק מידע הקשור לאזור מגוריו בלבד.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

55. עתה יש לבחון מה ניתן להסיק במישור העובדתי מעדכון תמונת הקבוצה בדף הפייסבוק של "נתפסו על חס" על ידי הנתבעת ומן השימוש במונחים בלשון רבים לתיאור פעילות המיזם, על מידת מעורבות הנתבעת בפרסומים מקוריים אלה.
56. אשר לעדכון תמונת הקבוצה, מדובר בתמונה הכוללת הזמנה לקבל מידע על פדופילים לפי עיר מגורים באמצעות משלוח מסרון למספר הטלפון הנייד של דוביצקי, המעוצבת כהודעה על גבי מסך טלפון נייד (עמ' 31 לקובץ תצהיר התובע, חלק מנספח 3).
57. התובע עצמו טען כי פרסום זה הופיע באתרי המרשתת שהפעיל דוביצקי והציגו כאחת הראיות לפרסומים ביחס אליו (עמ' 24 לקובץ תצהיר התובע, חלק מנספח 2), אלא שלטענתו הללו הופעלו על ידו בשיתוף עם הנתבעת, ועלי לבחון האם אכן הוכחה השתתפות הנתבעת בהפעלת אתרי דוביצקי ולא רק שיתוף התכנים שפורסמו בהם.
58. בהחלטה קודמת בתיק זה (החלטה מיום 11.11.20 בבקשה מס' 72 בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט שהגיש התובע נגד דוביצקי) הצבעתי על האבחנה בין מי שמנהל אתר או דף פייסבוק, המכונה בדרך כלל admin, לבין מי שחבר באותה קבוצה המופיע תחת הכינוי member (פסקאות 25 וכן 46-47 באותה החלטה).
59. יוזכר כי דוביצקי עצמו, עת נחקר, ציין כי קיים בדפי פייסבוק מעין אלה הבדל גם בין "מנהל" ל"עורך" (עמ' 31 שורה 30).
60. עיון בפרסומים שהציג התובע מלמד כי הוצג רק תדפיס אחד המתייחס באופן ישיר אל זיקת הנתבעת לקבוצת "נתפסו על חס" ושם היא מוגדרת member ולא admin או editor (עמ' 29 לקובץ תצהיר התובע, העמוד הראשון בנספח 3), כאשר לצד תיאורה כ-member מופיע לחצן הנושא את הכותרת – "Join Group" המאפשר הצטרפות חברים נוספים לקבוצה.
61. יש להעיר כי תדפיס זה הוגש לתיק בית המשפט כשהוא חתוך הן בצידו הימני והן בקצותיו העליון והתחתון, כך שלא ניתן לדעת האם נאמר בו במקום כלשהו משהו על מנהל הקבוצה/דף אם לאו, אך ברי כי לא הוצג תדפיס כלשהו המציג באופן חד משמעי את הנתבעת כמנהלת משותפת עם דוביצקי של אחד האתרים או דפי הפייסבוק והראיות החד משמעיות היחידות לקבוצות שהיא הקימה או ניהלה הן ביחס לקבוצות ובהן קישורים לפרסומים קיימים באתרים ודפי פייסבוק אלה על בסיס אזורי, עובדה שאין היא חולקת עליה.
62. כאמור לעיל, באותו תדפיס (עמ' 29 לקובץ תצהיר התובע, העמוד הראשון בנספח 3) קיים פרסום אחד המייחס לנתבעת עדכון של תמונת קבוצה – "Maya Giraud updated the group photo" ונשאלת השאלה האם עדכון כזה מלמד על היות הנתבעת שותפה בניהול או עריכת אתרי ודפי הפייסבוק של דוביצקי.
63. כפי שצינתי לעיל, נוכח חיתוך התדפיס לא ניתן לדעת בוודאות מהיכן הוא נלקח, מי מנהל הדף/קבוצה והאם שינוי תמונת קבוצה מתייחס לקבוצה הכללית שלטענת התובע ניהלו

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

- במשותף דוביצקי והנתבעת או שמא לקבוצה האזורית שאין חולק כי הנתבעת פתחה על מנת לשתף קישורים לפרסומים שהעלה דוביצקי בקבוצה הכללית לפי אזורים.
64. התובע גם לא הגיש כל חוות דעת המלמדת כיצד ניתן לקבוע מי מנהל קבוצה/דף פייסבוק כזה, מי יכול להעלות או לעדכן תמונות והאם אכן מתוך התדפיסים שצרף ניתן להסיק כי הנתבעת היתה שותפה עם דוביצקי בניהול אתרי המרשתת ודפי הפייסבוק שניהל ושבהם העלה פרסומים שונים הנוגעים אליו.
65. עתה אל השימוש בלשון רבים עליו ביקש התובע להסתמך. אינני סבור כי יש בשימוש זה כדי להוות ראיה למה שמבקש התובע להסיק ממנו.
66. מדובר בדברים הנכתבים אל קבוצה אשר, כפי שראינו לעיל, מציעה אפשרות הצטרפות לחברים נוספים ובהחלט ניתן להבין את השימוש בלשון רבים גם כנגזר מעצם הפנייה הקבוצתית בסגנון פמיליארי ומקרב.
67. יתרה מכך, עיון בפרסומים שהביא התובע מתוך אתרי דוביצקי מלמד כי נטען בהם במודגש גם כך – "כל הפוסטים מאת צינדי פדופילים" בלשון רבים (עמ' 19 ו-26 לקובץ תצהיר התובע, מתוך נספח 2, ההדגשות כאן ובכל הציטוטים שלי ואינן במקור, אלא אם יאמר אחרת. משפט זה מופיע בפרסום עצמו כשכולו מודגש בקו תחתון).
68. נמצא כי דוביצקי עצמו מצביע על כך שאין הוא פועל ומפרסם באתריו כצייד פדופילים בודד אלא שלצידו פועלים ציידים פדופילים נוספים המפרסמים בהם, אולם בשום שלב לא טען הנתבע – ואין צורך לומר שלא הביא ראיה – כי הנתבעת השתתפה בפעילות "צייד פדופילים", אלא רק בפרסומים כך שקשה מאוד להניח שהכוונה גם אליה.
69. נמצא כי היה לדוביצקי בהחלט בסיס לשימוש בלשון רבים בפרסומיו גם ללא קשר אל הנתבעת, בשים לב לעובדה שלכאורה פועלים בשיתוף עימו מספר ציידים פדופילים.
70. זאת עוד, הנתבעת – שלעדותה ייחסתי מהימנות – הכחישה מכל וכל הכרות כלשהי עם דוביצקי מעבר לחשיפה לפרסומיו השונים ולדמותו הציבורית, טענה שהתובע לא קעקע בכל דרך שהיא, ובמצב זה קשה מאוד לקבל כי היתה שותפתו הפעילה בניהול האתרים ודפי הפייסבוק.
71. העולה מן האמור הוא שאני סבור כי לא הוכח שהנתבעת השתתפה בניהול אתרי המרשתת ודפי הפייסבוק של דוביצקי עימו אלא רק כי שתפה פרסומים שלו בדף הפייסבוק שלה ויצרה במסגרתו קבוצות אזוריות אשר הובילו לקישורים אל פרסומים של דוביצקי לפי אזורים, כפי שלא הכחישה שעשתה.
72. יש לזכור כי דוביצקי עצמו הציע קישורים לפי אזורים (ראו הפרסום שלו המזמין מסרון הכולל את עיר המגורים) כך שיצירת קבוצות הכוללות קישורים אלה לא הצריכה השקעת מאמץ וידע נרחב בתחום המיחשוב או ברזי המרשתת והפייסבוק מצידה אלא רק העתקת הקישורים לקבוצות אלה לדף שלה כך שנחשפו אליהם גם מי שהיו חבריה לפייסבוק ולא בקרו באתרי או דפי דוביצקי עצמו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

לשון הרע והגנת הפרטיות – האם עומדות לנתבעת להגנות

73. כפתיח לפרק זה של פסק הדין אזכיר כי סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות מחיל על פגיעה בפרטיות הגנות דומות לאלה הקיימות בחוק איסור לשון הרע ועל כן הדיון בהגנות יהיה מאוחד.

74. בע"א (מחוזי ת"א) 35757-10-16 **נידילי תקשורת בע"מ נ' יואל שאול** (16.1.2019) קבע בית המשפט כי להבדיל מפעולת החיבוב (=like) ברשת פייסבוק, שאינה מהווה פרסום לעניין חוק איסור לשון הרע, פעולת השיתוף (=share) מהווה פרסום, על כל המשתמע מכך, וכן כי בפעולת השיתוף יש פרסום חוזר בכוונה לחשוף את הפרסום המקורי לקהל יעד נוסף שלא נחשף אליו קודם לכן ועל כן אין לראות בעצם היות הפרסום חוזר בנסיבות אלה משום עילה להקל.

75. על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות ערעור אותה דחה בית משפט העליון ברע"א 1239/19 **יואל שאול נ' נידילי תקשורת בע"מ** (8.1.2020) (להלן: "פס"ד נידילי"), תוך הקביעה כי (פסקה 47 לחוות דעת כב' השופטת דפנה ברק-ארז) –

"הניתוח עד כה מוביל למסקנה כי יש מקום להכיר בפעולה של שיתוף ברשת החברתית כפרסום במובנו של חוק איסור לשון הרע, כך שניתן יהיה להגיש תביעות גם כנגד משתפים, ולא רק נגד המפרסם המקורי של הדיבה".
(ראו גם פסקאות 1-2 לחוות דעת כב' השופטת יעל וילנר באותו פסק דין)

76. מיד לאחר הקביעה המצוטטת לעיל מתוך פס"ד נידילי הביאה כב' השופטת ברק-ארז שורה של – "הסתיוגויות וחששות הכרוכים באופן אינהרנטי בהכרה זו", כדלקמן (פסקאות 50-60) –

50. ... הכרה בשיתוף כפרסום לעניין חוק איסור לשון הרע מרחיבה את תחולת החוק. כאמור, לנוכח ההיקף הפוטנציאלי של שיתופים ברשתות החברתיות, מדובר בהרחבה משמעותית, לפחות באופן תיאורטי. יש בכך כדי להעצים את החשש הקיים ממילא מפני תביעות שעלולות ליצור אפקט מצנן כלפי התבטאויות לגיטימיות, כגון תביעות השתקה. ... קיימת הכרה בכך שמאפיינים מסוימים של תביעה – כגון פערי כוחות בין הצדדים, עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית, סכום תביעה מופרך ותקיפת פרסומים שיש בהם עניין ציבורי או שנוגעים לאינטרס ציבורי – עשויים לעורר את החשש כי מדובר בתביעה שהוגשה בעיקרה למטרה לא ראויה של השתקת התבטאויות לגיטימיות, ולא ממניע של רצון לקבל תרופה בגין פגיעה ... כל הרחבה של גבולות דיני הדיבה צריכה להיעשות תוך מודעות ורגישות גם לסוגיה זו.

51. ... לכל פוסט ברשת החברתית יש פוטנציאל שיתוף עצום. ... משתמשים רבים ברשת החברתית אינם מודעים בהכרח להשלכות המשפטיות שעלולות להיות לשיתוף פוסט ועשויים לבצע שיתוף באופן די אגבי, וזאת בשונה מפרסום "מסורתי" שנעשה בכתב, למשל בעיתון או על לוח מודעות. מאפיינים אלה מעוררים חשש מפני הרחבה משמעותית של מעגל הנתבעים הפוטנציאלי והצפת בתי המשפט, בין היתר בתביעות סרק או בתביעות בעלות אופי גבולי ...

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

52. ... המענה העיקרי לחששות שהוצגו לעיל מצוי במנגנונים "מאזנים" המובנים בתוך חוק איסור לשון הרע, בדמות ההגנות וההקלות הקבועות בו, כמו גם במנגנון חיצוני – הדוקטרינה הכללית של איסור שימוש לרעה בהליכי משפט. ... יש לאמץ פרשנות מרחיבה ביחס לחסינויות, להגנות ולהקלות המנויות בחוק, כך שיצמצמו את חבותם של מי ששיתפו ביטויים ברשתות החברתיות.

53. הקמת מחסום דיוני בפני תובע חסר תום לב ...

56. ... פרשנות ההגנות הקבועות בחוק צריכה להיעשות בשים לב לחשיבות שבקיום מרחב אינטרנטי פתוח שבו משתמשים יכולים לממש את זכותם לחופש הביטוי ... הדברים אמורים לשיטתי בעיקרו של דבר בהתייחס להגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק.

57. ...

58. כלל הנסיבות המנויות בסעיף 15 עשויות להיות רלוונטיות למצבים של שיתוף ברשת חברתית, ובפרט הנסיבות השונות שעניינן הבעת דעה בתום לב (ראו: סעיפים קטנים (3)-(7)). יתר על כן, במצבים שבהם הפרסום המקורי נוגע לסוגיה המצויה בשיח הציבורי או שיש לה חשיבות ציבורית, ישנה רלוונטיות רבה להגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק, הנוגעת לחובה חוקית, מוסרית או חברתית לפרסום. כך, קיומה של חובה מוסרית או חברתית לשיתוף מידע שכבר פורסם תיבחן בעיניים מקלות – שכן אין עסקינן בלידתה והורותה של לשון הרע, המחייבת בחינה מדוקדקת של הביטוי ואיזונה למול החובה המוסרית והחברתית לפרסום, אלא בשיתוף של ביטוי בעל חשיבות חברתית המצוי כבר בספירה הציבורית – מתוך כוונה לעורר דיון או להשתתף בדיון הציבורי אודותיו.

...

60. ... דרישה קפדנית לקיים בחינה מקיפה לגבי כל תוכן אותו בוחר משתמש לשיתוף כתנאי לתחולת ההגנה אינה בהכרח מותאמת לאופן הפעולה ברשתות החברתיות, שבהן שיתוף של כתבות עיתונאיות, למשל, נעשה כעניין שבשגרה.

77. מאחר שעל פי הפסיקה שאוזכרה לעיל מדובר בפרסום ואין ספק כי הדברים הם כאלה העלולים – "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" או "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" או "לפגוע באדם במשרתו, ... בעסקו, במשלח ידו או במקצועו", כלשון חלק מהגדרות לשון הרע בסעיף 1 לחוק, יש לבחון האם עומדת לנתבעת הגנה מן ההגנות הקיימות בחוק ביחס לפרסומים ששיתפה.

78. הגנות ה"אמת בפרסום" (סעיף 14 לחוק) ותום הלב (סעיף 15) שונות שוני מהותי זו מזו, הראשונה עוסקת בפרסומים עובדתיים והשניה עוסקת בעיקר בהבעת דעות, וכך נקבע בדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס (פ"ד נב(3) 1, 42 (29.6.1998) פסקה 41) – "קיימים שני נתיבים מקבילים, עצמאיים, לצורך הזכאות להגנה על-פי חוק איסור לשון הרע ... לפרסומים שאינם פרסומים עובדתיים ניתנה הגנה רחבה. לגבי אלה, די בכך שפרסום נעשה בתום-לב, באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, כדי

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

שתקום הגנה למפרסם. במסגרת זו, ההגנה על הפרסום אינה טעונה כל ראייה בדבר אמיתותו. לעומת זאת, כאשר מדובר בפרסומים עובדתיים, הגישה היא נוקשה, והדין הוא כי על-מנת שפרסום יהיה מוגן, עליו להיות אמת ונדרש כי יהיה בו עניין ציבורי. במסגרת זו, ראינו עד כמה מכביד הוא הנטל להוכיח את יסודותיה של הגנת האמת בפרסום. מדובר בהגנה צרה ותחומה היטב, אשר מעמידה משוכה גבוהה בפני מי שפרסם לשון רע."

79. הנתבעת שיתפה פרסומים הכוללים את שני היסודות, הבעת דעה ופרסום עובדתי.
80. פרסומי התובע ששותפו המביאים את חילופי המסרונים בין התובע לדוביצקי, בהתחזותו לקטינה, את סרטון מעצרו וקטעים מחקירתו הם קטעים עובדתיים שלא יכול להיות ספק באשר לאמיתותם העובדתית.
81. מנגד, האמירה כי בדף הפייסבוק של דוביצקי מתפרסם מידע – "אודות פדופילים אשר נתפסו והואשמו בפדופיליה..." מכילה תוכן עובדתי נטען ביחס לדמויות הנזכרות בדף, כאשר לכל הפחות לגבי התובע שהוא אחד מהם מדובר במידע שאינו נכון מאחר שלא הואשם מעולם בעבירה כלשהי בהקשר זה.
82. אעיר כי לא ניתן לטעון במקרה זה כי מדובר בפרסום לשון הרע על חבר בני אדם שאינו מקים עילת תביעה אזרחית שכן אין שום ספק כי ניתן לקשור את האמירה בדבר האשמה בפדופיליה אל התובע עצמו מאחר שהקישורים ששיתפה הנתבעת מפנים, בין היתר, אל פרסומים הכוללים את תמונתו, שמו וייחוס מעשים ספציפיים – גם אם אמיתיים – אליו ואל סיבת מעצרו והכתרתו בתואר "פדופיל" (ראו נספח 2 לתצהיר התובע וכן ע"א 8345/08 עופר בן נתן נ' מוחמד בכרי, פ"ד סה(1) 567, 597 (27.7.2011) פסקאות 47-48 לחוות דעת כב' השופט (בדימוס) דנציגר ופסקה 12 לחוות דעת כב' השופט עמית).
83. עוד אוסיף ואציין כי בשולי הפרסום (עמ' 26 לקובץ תצהיר התובע, חלק מנספח 2) מובאת פסקה תחת הכותרת "ציידי הפדופילים" ושם, בין השיטין, נאמר – "... אמנם לא כל המעצרים הובילו לכתבי אישום..." אולם אינני סבור כי יש בהסתייגות מינורית זו – המצויה בשולי האתר וספק אם כל הבא בשעריו נחשף אליה – כדי להוות משקל נגד לאמירה היוצרת את התחושה אצל הקורא כי כל הנזכרים באתר הואשמו בפדופיליה.
84. בפסק הדין הקודם התייחסתי אל העובדה שבפרסומי הנתבעת 5 לא נאמר כי התובע הורשע או כי הוגש נגדו כתב אישום (ראו סעיפים 143-145 לפסק הדין הקודם), אך המצב שונה ביחס לפרסום בו עסקינן עתה הכולל במפורש את המילה "הואשמו".
85. יש לזכור כי כבר בע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ (פ"ד לא(2) 281, 300 (24.2.1977)), שהובא גם בע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (22.7.2015) נקבע –
- "אין להטיל ספק בכך כי בתביעות בשל לשון הרע השאלה היא מה משמעותן של המילים בעיני האדם הרגיל: אין זה ענין של פרשנות במשמעותה המשפטית. האדם הרגיל ... מסוגל הוא לקרוא והוא קורא בין השורות לאור הידע הכללי שלו ונסיונו

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

בחוויית העולם. מה שהאדם הרגיל מסיק, ללא ידע מיוחד, נקרא, בדרך-כלל המובן הטבעי והרגיל של המילים ... אך תדיר יותר העוקץ אינו כל כך במילים עצמן, אלא בכך מה האדם הרגיל עשוי להסיק מהן, וגם דבר זה רואים כחלק מן המובן הטבעי והרגיל"

86. האדם הרגיל הנחשף לפרסומים אלה יוצא בתחושה כי הדמויות המככבות בהם הואשמו בפדופיליה, כולל התובע דכאן, והגם שאין בספר חוקי מדינת ישראל עבירת פדופיליה יש להניח כי האדם הרגיל יסבור כי הכוונה לפגיעה מינית בקטינים.

87. לצד האמור כוללים הפרסומים ייחוס פדופיליה באופן כללי לתובע, ללא השימוש במונח "הואשם", אולם לגבי פרסומים אלה קבעתי כבר בפסק הדין הקודם כי מדובר בהבעת דעה אשר ברור לכל בר דעת שאינה מתבססת על התיימרות לקביעה קלינית פסיכיאטרית אלא פרשנות סבירה של התנהגותו בעיני מתבונן הדיוט והבעת עמדה ערכית, תוך הצגת התשתית העובדתית ממנה נובעת עמדה זו (סעיפים 147-163 לפסק הדין הקודם).

88. נמצאנו למדים כי בפרסומים ששיתפה הנתבעת כלולים חלק עובדתי, נכון ברובו המוחלט, זולת הטענה כי התובע הואשם, וחלק המהווה הבעת עמדה ביחס להתנהלותו תוך תיאורו במונח "פדופיל".

89. עתה נשאלת השאלה האם חלות על מרכיבים אלה הגנות מבין אלה הכלולות בסעיפים 14-15 לחוק.

90. זו לשונו של סעיף 14 לחוק –

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

91. מיד יאמר כי הגנת סעיף 14 לחוק אינה יכולה לחול על הטענה כי התובע הואשם מאחר שמדובר במידע עובדתי שאינו נכון ואשר לא ניתן לומר עליו בשום פנים "שאינו בו פגיעה של ממש" (ראו לעניין זה ע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארגוב (12.12.2006) פסקה 12), אך לגבי יתר המרכיבים העובדתיים הנכונים מתקיים יסוד זה האמת של סעיף זה.

92. סעיף 14 לחוק כולל גם יסוד נוסף – קיומו של עניין ציבורי בפרסום, ובנושא זה הארכת לידן בפסק הדין הקודם אגב הדיון בהגנת סעיף 15(2), שם תחת הכותרת של החובה המוסרית בפרסום מידע לציבור על המצאות פדופילים בקרבו (סעיפים 175-187 וראו פסקה 58 בפס"ד ניידלי), והדברים יפים גם לעניינה של הנתבעת דכאן.

93. נמצא כי לבד מן הטענה בדבר האשמת התובע לגבי יתר הטענות העובדתיות הנוגעות אליו חלה הגנת סעיף 14 לחוק.

94. עיון בסעיף 15 לחוק, העוסק בהגנות תום הלב, מלמד כי על מנת להנות מהגנות אלה על הנתבעת להוכיח כי פרסם את הפרסום בתום לב ובאחת הנסיבות הנזכרות בסעיף, כאשר בקשר לשיתוף פרסום קיים יעשה הדבר מתוך נקודות המוצא שנקבעו בפס"ד ניידלי.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

95. כפי שציינתי בפסק הדין הקודם, מבין שלל הנסיבות שמונים סעיפי המשנה של סעיף 15 הרלוונטיות לענייננו הן אלה –

"(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית,

מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם

שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר; ..."

"(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע – ..."

(ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה ... או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו

של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות; ..."

96. כפי שציינתי לעיל דנתי כבר בפסק הדין הקודם בסוגיית החובה המוסרית להבאת מידע מסוג זה, שהרוב המוחלט של חלקו העובדתי אמת, וקבעתי כי קיימת חובה כזו כך שמתקיימות הנסיבות של סעיף 15(2) לחוק.

97. אותה חובה מוסרית נובעת מן העניין האישי והכשר של מי שהפרסום הופנה אליהם, היינו – הגנה על קטינים בסביבת מגוריהם מפני האופן בו ניתן לפרש את התנהגות הנתבע, עניין זה מתקיים במיוחד נוכח פתיחת הקבוצות האזוריות המיועדות להביא את המידע הרלוונטי לידיעת כל הורה לילדים קטינים ביחס לאזור מגוריו (ראו סעיפים 222-227 לפסק הדין הקודם) כך שמתקיימות גם הנסיבות של סעיף 15(3) לחוק.

98. עוד ציינתי בפסק הדין הקודם כי העובדות המובאות בפרסום הן ענין שלגביו נחקר התובע בחשד לביצוע עבירה פלילית וכי הטענה בפרסום כי מדובר בפדופיל היא הבעת דעה על אופיו באופן שנתגלה מתוך מעשיו, דהיינו – מן ההתכתבות הכוללת חלקים בעלי אופי מיני מובהק עם מי שסבר שהיא קטינה ומהגעתו לפגישה עימה שבהתכתבות ביניהם נאמר במפורש כי מטרתה מינית וכשבאמתחתו אביזרים היכולים לשמש לכך.

99. משכך מתקיימות גם הנסיבות בהן עוסק סעיף 15(5)(ב) לחוק.

100. אולם, לא די בכך שקבעתי כי מתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיפים 15(2), 15(3) ו-15(5)(ב) לחוק ולשם עמידה בתנאי הגנת סעיף 15 יש לבחון גם את שאלת תום הלב בפרסום.

101. לענין הגנות אלה קבע המחוקק בסעיף 16 לחוק שתי חזקות – חיובית ושלילית – המסייעות בידי בית המשפט בבואו לבחון האם פורסמו הדברים בתום לב –

"(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף

15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את

הפרסום בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים

בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים

להיווכח אם אמת הוא אם לא;

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת

הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

102. אפתח תחילה דווקא בחזקה השלילית שבסעיף קטן ב'. כפי שכבר צויין לעיל, המרכיב העובדתי בפרסום נכון ברובו.

103. בחינה של עדות הנתבעת מלמדת כי היא האמינה בלב שלם בפרסומי דוביצקי וייחסה להם מהימנות וחשיבות רבה, וכך ציינה למשל – "אני סומכת עליו כי הוא תופס אנשים על חס. יש לו וידאו שמפרסמים שהוא תופס אנשים על חס" (עמ' 39 שורות 3-4), ובהמשך – "אני רציתי שכולם יכירו את הדף של דוביצקי בפייסבוק. ראיתי אותו כשליח. ראיתי אותו אחד שמתנדב למען כולם. אדם טוב. ... אני מכירה אותו כמו שכולם מכירים אותו. הוא דמות מאוד ציבורית. כולם מכירים אותו" (עמ' 42 שורות 22-25).

104. מכאן נובע כי הדרך בה בחנה הנתבעת את המידע שפרסם דוביצקי והסיקה כי מדובר באמת היתה צפיה בסרטוני הוידאו שצרף בהם תועדה תפיסת אנשים "על חס" בעת מעשים שניתן בהחלט לפרשם כבעלי משמעות פדופילית לצד היותו דמות ציבורית מוכרת.

105. בחקירתה נשאלה הנתבעת על ידי ב"כ התובע אם בררה מעבר לכך והשיבה – "זה לא עניין אותי. אני ועוד 20,000 אמהות" (עמ' 39 שורה 6).

106. לצד אמירות אלה, לא ניתן להתעלם מטענת הנתבעת עצמה בסיכומיה כי – "מדובר בנתבעת שאינה 'העפרון הכי מחודד בקלמר'... (סעיף 17, המלמד ככל הנראה על ניסוחם על ידי מאן דהוא עבורה, הגם שב"כ הנתבעת חדל לייצגה בשלב מסויים), וגם על רקע זה יש להתייחס אל העובדה שהסתמכה על פרסומי דוביצקי ללא ביצוע תחקיר עומק על מנת לאמתם לאחר שראתה בסרטונים שהוא מצרף עדות לאמינות פרסומיו באופן כללי.

107. על רקע זה נשאלת השאלה האם התנהלות זו עולה כדי חזקת חוסר תום הלב שבסעיף 16(ב)(2) לחוק. לטעמי, בשים לב לקביעות שנקבעו בפס"ד ניידלי, התשובה לכך שלילית.

108. בפס"ד ניידלי נדונה שאלת רמת האמצעים הנדרשים לשם ווידוא האם הפרסום אמיתי בנסיבות של שיתוף פרסום קיים, ובשל חשיבות הדברים אביא את הציטוטים הרלוונטיים שנית –

"52. ... יש לאמץ פרשנות מרחיבה ביחס לחסינויות, להגנות ולהקלות המנויות

בחוק, כך שיצמצמו את חבותם של מי ששיתפו ביטויים ברשתות חברתיות.

...

58. ... במצבים שבהם הפרסום המקורי נוגע לסוגיה המצויה בשיח הציבורי או

שיש לה חשיבות ציבורית, ישנה רלוונטיות רבה להגנה הקבועה בסעיף 15(2)

לחוק, הנוגעת לחובה חוקית, מוסרית או חברתית לפרסום. כך, קיומה של

חובה מוסרית או חברתית לשתף מידע שכבר פורסם תיבחן בעיניים מקלות

– שכן אין עסקינן בלידתה והורותה של לשון הרע, המחייבת בחינה

מדוקדקת של הביטוי ואיזונה למול החובה המוסרית והחברתית לפרסום,

אלא בשיתוף של ביטוי בעל חשיבות חברתית המצוי כבר בספירה הציבורית

...

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

60. ... דרישה קפדנית לקיים בחינה מקיפה לגבי כל תוכן אותו בוחר משתמש

לשתף כתנאי לתחולת ההגנה אינה בהכרח מותאמת לאופן הפעולה ברשתות

החברתיות ...

109. לאחר שהנתבעת נחשפה כבר, כעדותה, לסרטונים בהם תועדו החשודים בפדופיליה עליהם הצביע דוביצקי כשהם נעצרים על ידי המשטרה סברה כי מדובר במי שמתעד תפיסת פדופילים באופן מסודר ותוך הבאת ראיות ועל כן ייחסה לדברים אמינות ולא בדקה פרסום ופרסום ואף לא כל פרט בכל פרסום, ועל פי קביעת פס"ד ניידלי כי אין מקום לדרישת בחינה קפדנית של כל תוכן טרם שיתופו נראה די בכך לעניין תום הלב.

110. ער אני לעובדה שאופן השיתוף של הנתבעת את פרסומי דוביצקי לא התמצה בלחיצה על לחצן "שתף" אלא היא הגדילה ופתחה קבוצות אזוריות שכללו קישורים לפרסומי דוביצקי, אולם לטעמי גם פעולות אלה עודן חוסות תחת המבחנים שנקבעו בפס"ד ניידלי.

111. לא מדובר במי שתרמה באופן כלשהו מידע משלה ואף לא יצרה תשתית מיחשובית או רשתית חדשה המצריכה השקעה ניכרת לצורך הפרסום אלא פתחה בדף הפייסבוק שלה קבוצות תחת כותרות המצביעות על אזורים ובהן פרסמה את קישורים לפרסומי דוביצקי ביחס למי שלטענתו נתפס באותם אזורים, דהיינו – הקלה במעט ובהשקעה לא רבה על חשיפת חבריה בפייסבוק לפרסומים קיימים הנוגעים אליהם.

112. נראים בעיני הדברים כי גם פעילות כזו תואמת את דברי בית המשפט עליון בפס"ד ניידלי (פסקה 51) על כי – **"לכל פוסט ברשת החברתית יש פוטנציאל שיתוף עצום. ... משתמשים רבים ברשת החברתית אינם מודעים בהכרח להשלכות המשפטיות שעלולות להיות לשיתוף פוסט ועשויים לבצע שיתוף באופן די אגבי, וזאת בשונה מפרסום "מסורתי" שנעשה בכתב, למשל בעיתון או על לוח מודעות"**.

113. אינני מקבל גם את טענת התובע לקיומה של מעין כוונה פלילית (mens rea) של הנתבעת ביחס אליו, הנלמדת מן העובדה ששתפה גם את ההוראות לעקיפת הצו השיפוטי שמנע כניסה לדפי הפייסבוק של דוביצקי, שכן התרשמתי כי היא לא בחנה לעומק את פרסומי דוביצקי ונתנה להם פומבי כמעט באופן אוטומטי, כפי שהעידה.

114. אמנם ביקרתי פרסום ספציפי זה בחריפות בפסק הדין הקודם, ואינני משנה כמלוא הנימה מדברי אלה, אולם הדבר נעשה כלפי עיתונאי ומקומון אשר בשל משלח ידם מצופה מהם לבצע בחינה רצינית של פרסומים, להבין את משמעותם ולאמת את הנטען בהם, בשונה מן הנתבעת אשר אמנם שיתפה פרסום פסול אך לטעמי עשתה זאת מבלי משים ובהמשך לשיתוף האוטומטית כמעט של פרסומי דוביצקי, ומאחר שאין היא עיתונאית אלא גולשת רגילה יש להחיל עליה את אמות המידה המרוככות שנקבעו בפס"ד ניידלי.

115. בהקשר זה יש לזכור כי ברגע שפנה אליה התובע ניסתה אמנם התובעת להפגין קור רוח ואף נחישות בשיח עימו, לרבות ההצעה שיתבע אותה, אך בפועל מיהרה לסגור את דף הפייסבוק שלה מרוב חרדה, וכלשונה – "באותו רגע שהוא שלח את זה הפייסבוק שלי נמחק", "הבאתי מישהו שימחק לי את הפייסבוק כי לא ידעתי", "נבהלתי. הורדתי את הפייסבוק שלי. מחקתי אותו" ועוד (עמ' 41 שורה 35 – עמ' 42 שורה 5).

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

116. יש לשים לב כי מרוב חרדה ולחץ לא סגרה הנתבעת רק את הקבוצות שפתחה לצורך הנגשת המידע שפרסם דוביצקי לפי אזורים ולא מחקה רק פרסומים הקשורים לתובע אלא מחקה לחלוטין את דף הפייסבוק שלה, פעולה המצביעה בבירור על החרדה והלחץ שאני סבור כי יש לייחס לכך שכלל לא הבינה קודם לכן שעלולה להיות בעיה כלשהי במעשיה, מה שמצביע בעיני על תום ליבה.

117. הנתבעת גם הצביעה בעדותה על הלך רוחה כשהתברר לה למה נקלעה – "אני בסה"כ פרסמתי בפייסבוק שלי את מס' הטל-הכרטיס שרשום ב"נתפסו על חס" של דוביצקי. אני לא קשורה למס' הטל' שרשום שם. יצאתי מטומטמת ולא אעשה זאת יותר. כל דבר שיתפתי, אני לא מבינה מה שיתפתי. עכשיו אני יודעת. מה שבטוח שיותר לא אשתף שום דבר של דוביצקי או של כל אחד אחר. אולי אני נראית חכמה אבל אני לא, ראיתי משהו והייתי חכמולוגית ואמרתי שככה יראו את זה עוד אנשים. זה חשוב. אני מפחדת על ילדים" (עמ' 41 שורות 15-20).

118. סבורני כי נוכח ההקלות במבחנים שנקבעו בפס"ד ניידלי לעניין שיתוף פרסומים קיימים עומדת הנתבעת ברמת הבדיקה המצופה של פרסומים כאלה טרם שיתופם ולא ניתן לטעון כי – "לא נקט(ה) לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא".

119. על פי אותן אמות מידה סבורני כי לא ניתן גם לטעון כי הנתבעת התכוונה "על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15", שכן היא לא הוסיפה עליהם וכל תרומתה היתה בהקלת נגישות הנחשפים למידע הנוגע לאזור מגוריהם והגדלת החשיפה לפרסומים אלה, מה גם שכלל לא הכירה את התובע ולא היתה לה כל כוונה אישית כלפיו.

120. לפיכך, אני קובע כי שיתופי הפרסומים על ידי הנתבעת נעשו בתום לב.

121. לאור האמור, עומדות לנתבעת הגנות תום הלב על פי סעיפים 15(2), 15(3) ו-15(5)(ב) לחוק לעניין הפרסומים המהווים הבעת דעה כלפי התובע והגנת סעיף 14 לחוק כלפי מרבית הפרסומים העובדתיים ביחס לתובע, זולת בעניין האשמתו.

122. בהקשר זה יש לזכור שוב את שהובא לעיל מתוך דנ"א 7325/95 כי – "... כאשר מדובר בפרסומים עובדתיים, הגישה היא נוקשה, והדין הוא כי על-מנת שפרסום יהיה מוגן, עליו להיות אמת ונדרש כי יהיה בו עניין ציבורי. במסגרת זו, ראינו עד כמה מכביד הוא הנטל להוכיח את יסודותיה של הגנת האמת בפרסום. מדובר בהגנה צרה ותחומה היטב, אשר מעמידה משוכה גבוהה בפני מי שפרסם לשון רע." וכאמור – התובע לא הואשם ופרט עובדתי פוגע זה שפורסם אינו אמת, על כן לגביו לא עומדת לנתבעת הגנה והתובע זכאי בגינו לפיצוי.

סכום הפיצוי

123. בתי המשפט עסקו רבות בתובענות לפיצוי בגין לשון הרע ובית המשפט העליון אף קבע את אמות המידה והשיקולים אשר על בית המשפט הדין בתובענה דוגמת זו להביא בחשבון בעת קביעת גובה הפיצוי, כאשר הסכומים הנקובים בסעיפים 7א(ב) ו-7א(ג) אינם מוחלטים אלא מהווים תקרת סכום הפיצוי הפוטנציאלי ללא הוכחת נזק.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

124. ברע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף (פ"ד נה(5) 510, 525 (14.8.2001) פסקה 17 לחוות דעת כב' הנשיא (כתוארו אז) אהרון ברק) סקר בית המשפט את השיקולים הרלוונטיים לקביעת סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק –

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו."

125. גם ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.2006), פסקה 32 לחוות דעת כב' השופטת פרוקצ'יה) נאמרו דברים ברוח דומה –

שיעור הפיצוי נגזר, בין היתר, מחומרת הפגיעה שארעה. ככל שאופי ההאשמות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך ראוי להגדיל את סכום הפיצוי ... עוד יתחשב בית המשפט בתפוצת הפרסום ... להתנהגות הניזוק ולמעמדו קודם לארוע הפגיעה ולאחריו ינתן משקל בהערכת הפיצוי. כן ינתן משקל להתנהגות הפוגע בעת הפרסום, לפניו, ולאחריו. ינתן משקל לעובדת התנצלותו, או סירובו להתנצל, ודבקותו באמירות הפוגעניות בלא לחזור בו מהן.

...

בצד כל אלה, בית המשפט עשוי להתחשב לצורך פסיקת פיצוי בנתונים שיובאו לפניו בדבר שמו הרע של הנפגע, או בדבר אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו ככל שאלה נוגעים במישרין ללשון הרע ...

126. על האמור לעיל יש להוסיף ולהזכיר את הסייג שנקבע בפס"ד ניידלי (פסקה 50) לעניין סכום הפיצוי, ויובא שנית בשל חשיבותו לסוגיית הפיצוי –

"קיימת הכרה בכך שמאפיינים מסוימים של תביעה – כגון פערי כוחות בין הצדדים, עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית, סכום תביעה מופרז ותקיפת פרסומים שיש בהם עניין ציבורי או שנוגעים לאינטרס ציבורי – עשויים לעורר את החשש כי מדובר בתביעה שהוגשה בעיקרה למטרה לא ראויה של השתקת התבטאות לגיטימית, ולא ממניע של רצון לקבל תרופה בגין פגיעה ... כל הרחבה של גבולות דיני הדיבה צריכה להיעשות תוך מודעות ורגישות גם לסוגיה זו."

127. בעניינו, כפי שראינו לעיל, מתוך כלל הפרסומים שפרסמה הנתבעת ביחס לתובע באמצעות שיתוף פרסומי דוביצקי נמצא פרט אחד ויחיד שלגביו לא עומדת לה הגנה, הוא הטענה בדבר האשמתו, כאשר יש להדגיש כי הוא אכן נעצר ונחשד בעניין שניתן לפרש כפדופיליה ומנגד לא נטען כי הורשע.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן

128. התייחסתי לעיל אל העניין הציבורי והחובה המוסרית בפרסום מידע ביחס למי שמסכנים את שלומם של קטינים, וגם עובדה זו יש לה חשיבות לעניין פסיקת הפיצוי.
129. יש לזכור כי אמנם פרסום זה מהווה גם לשון הרע וגם פגיעה בפרטיות, על פי הגדרותיהן בשני דברי החקיקה, אולם ברי כי עבור מעשה עוולה אחד לא יפסק פיצוי כפול.
130. בסיכומים מטעמו העמיד התובע את הסכום שהוא עותר כי יושת על הנתבעת כפיצוי בגין פרסום לשון הרע כלפיו על סך של 280,000 ₪, שהוא כפל הפיצוי הסטטוטורי בגין פרסום אחד של לשון הרע.
131. בהקשר זה יוער כי מדובר בכפל הפיצוי בגין לשון הרע לפי סעיף 7א(ג) לחוק, דהיינו – פרסום בכוונה לפגוע, אלא שעל מנת להוכיח כוונה לפגוע נקבעו בפסיקה מבחנים מחמירים כפי שנקבע למשל ברע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (8.9.2013, פסקה 8) – "קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע ... לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע".
132. בענייננו לא זו בלבד שלא הוכחה כוונה כזו אלא ההפך הוא הנכון והנתבעת כלל לא הכירה את התובע, לא היתה לה כל כוונה לפגוע בו וכוונתה היחידה היתה להביא מידע חשוב שהאמינה שהוא נכון לידיעת הציבור.
133. נמצא כי הפיצוי הסטטוטורי הרלוונטי הוא זה הקבוע בסעיף 7א(ב) לחוק שהוא מחצית הסכום עליו התבסס התובע, מה גם שהתובע לא הראה כל יסוד לפסיקת כפל הפיצוי הסטטוטורי בגין פרסום בודד, שעה שלשון החוק היא – "פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק", ועל כן זוהי "תקרת" סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק הרלוונטי לענייננו.
134. אזכיר כי סכום תביעה הכולל עמד על 1,000,000 ₪ כנגד כל הנתבעים, כאשר התביעה נגד הנתבעים 3-5 נדחתה לגופה (אך הוגש ערעור על פסק הדין הקודם) ונגד דוביצקי התקבל פסק דין בהעדר הגנה ללא בירור ענייני, וכאמור – הפיצוי המגיע לתובע מן הנתבעת הוא אך ורק בשל פרט אחד ויחיד מתוך שלל פרסומים ששיתפה – המילה "הואשמו".
135. כפי שעלה מחומר הראיות, הנתבעת היא אשה במצוקה גדולה, הן במישור האישי-משפחתי והן במישור הרפואי – כפי שפורט במכתב המרכז להמטולוגיה אונקולוגיה ילדים במרכז הרפואי שניידר (בקשה מס' 51 מיום 27.11.19) ועל מנת לשמור על צנעת פרטיותה לא ארחיב, אשר הסיטואציה הקשה אליה נקלעה עלתה גם במהלך עדותה.
136. לצד מצב זה, לא ניתן להתעלם מן העובדה הנטענת בסיכומי הנתבעת עצמה כי – "מדובר בנתבעת שאינה 'העפרון הכי מחודד בקלמר'..." (סעיף 17, המלמד ככל הנראה על ניסוח בסיועו של מאן דהוא, הגם שב"כ הנתבעת חדל לייצגה בשלב מסויים) ואף אני התרשמתי כי אין מדובר בעדה מתוחכמת כפי שצינתי לעיל.
137. במצב דברים זה קיימת מידה לא מבוטלת של פערי כוחות בין הצדדים, בנוסף לעובדה שהתובע היה מיוצג כדבעי בכל ההליך שלא כמו הנתבעת אשר בשלב מסויים שוחרר בא-כוחה מייצוגה, הגם שלא איפשרתי את שחרורו טרם חקירת התובע על מנת לצמצם את הפער ולמנוע עיכוב בלתי סביר בהליך.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

138. במציאות כזו, העמדת הסכום הנתבע מן הנתבעת דגן לבדה על סכום כה ניכר – הרבה מעל לתקרת הסכום הסטטוטורי, במיוחד כאשר מדובר רק בשיתוף והנגשת מידע קיים שחלק לא מבוטל ממנו אמת ורק רכיב אחד מצדיק פסיקת פיצוי, מחריפה את החשש כי מדובר בתביעת השתקה.

139. אחד השיקולים לעניין גובה הפיצוי הוא גם התנהגות המפרסם לאחר הפרסום ובדידן מרגע שהבינה הנתבעת את הבעיה מיהרה לא רק להסיר או לצמצם את הפרסום אלא למחוק את דף הפייסבוק שלה כליל כפי שצויין לעיל.

140. שיקול נוסף לעניין פסיקת הפיצוי הוא התנהגות הניזוק ומעמדו קודם לארוע הפגיעה. בהקשר זה די אם אפנה אל השיח בין התובע לדוביצקי עת סבר כי הוא קטינה בת 13, כפי שנותח בפסק הדין הקודם, ממנו ניתן להסיק כי מדובר בשיח שניתן בהחלט לפרש ככזה שבוצע על ידי מי שנמשך אל קטינות ומבקש לקיים עימן קשר מיני וכן אפנה אל העובדה שהתובע סתר את עצמו בגרסאותיו באשר למטרת שיח זה (סעיפים 195-205 לפסק הדין הקודם).

141. חשיבות עובדות אלה היא בשני מישורים – הן ביחס להתנהגות התובע קודם לפרסום אשר גררה את הפרסום והן ביחס לעובדה שספק בעיני מה מידת ההשפעה על עצמת הפגיעה בו שהיתה לפרסום העובדה הלא נכונה, כאילו הואשם, לעומת הפגיעה שנגרמה לו ממילא מעצם פרסום העובדות הנכונות לגביו דוגמת חילופי המסרונים בינו לבין דוביצקי וסרטון מעצרו ומה שהסיקו מכך הגולשים שנחשפו לפרסום זה.

142. בשים לב לנסיבות ייחודיות אלה ולשם קביעת סכום הפיצוי אבחן סכומי פיצוי שנקבעו בפסיקה ביחס למקרים דומים ככל האפשר, ולאחר מכן אשקלל את נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה.

143. אפתח דווקא בפסק הדין בע"א (מחוזי ת"א) 69724-05-19 הדס שטייף נ' נתן זהבי (30.6.2020) אליו הפנה התובע בסיכומים מטעמו בטענה הפיצוי שנקבע שם עמד על סך 390,000 ₪ בגין מספר רב של פרסומים, שאינם ברשת חברתית, כאשר התובע טען כי פרסום ברשת חברתית ופוטנציאל עידוד האחרים לעשות כן מהווים שיקול להטלת פיצוי גבוה יותר.

144. דא עקא, עיון בפסק הדין בע"א 69724-05-19 מלמד כי לא זו תוצאת פסק הדין וכי 390,000 ₪ היה הסכום שפסק בית משפט השלום, אך בית המשפט המחוזי הפחית אותו לשליש(!), כל זאת כאשר דובר במספר פרסומי לשון הרע בכלי תקשורת אשר קשה להניח כי תפוצתם פחותה מזו של פרסומים במרשתת או בקבוצות פייסבוק של אישה לא מוכרת במיוחד ואשר המפרסמת הוסיפה עליהם משלה תוספות שהתבררו כלא נכונות, בעוד שכאן הפרסום המזכה בפיצוי בודד והנתבעת לא הוסיפה משלה מאומה אלא רק שיתפה פרסומים קיימים.

145. עוד מתברר כי בע"א 69724-05-19 דובר במפרסמת שהיא עיתונאית אשר בית המשפט קבע כי לא עמדה בקריטריונים של עיתונות אחראית, בשונה לחלוטין מן הנידון דידן, וכי אותה עיתונאית – "העידה עדות שאינה אמת בבית המשפט", כפי שניסח בית המשפט בזיהירות, וכי – "אמירת אי אמת ותום לב הם לא חברים" (פסקה 21 לפסק הדין), שוב בשונה מן הנידון דידן בו ייחסתי מהימנות לעדות הנתבעת.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

146. לכל האמור יש להוסיף את העובדה שפס"ד ניידלי דווקא מצביע על קולא שיש לייחס לפרסומים על דרך השיתוף במרשתת או בפייסבוק לעומת פרסומים כגון אלה בהם עוסק פסק הדין בע"א 69724-05-19, ולא לחומרא כטענת התובעת.

147. נמצא כי בשום אופן לא ניתן להסיק מפסק הדין בע"א 69724-05-19 את שביקש התובע להסיק ממנו, ועל כן אבחן מקרים אחרים מן הפסיקה.

148. בת"א (שלום י-ם) 545-10-12 פלוני נ' יחזקאל גרינברג שגב (3.5.2017) דן בית המשפט בתביעה נגד גרפולוגים אשר פרסמו חוות דעת ביחס לאדם וטענו כי הוא פדופיל, אלים, מסוכן לציבור, חסר אמינות, חייב להימצא תחת בדיקה או מעקב מקצועי, ובעתידו פורענות פדופילית מינית ופלילית, ובית המשפט חייב כל אחד מן הנתבעים לשלם פיצוי בסך 30,000 ₪. יש לזכור כי בשונה מענייננו, שם דובר במי שמתיימרים להיות אנשי מקצוע שערכו חוות דעת מקצועיות ועל כן מצופה מהם לנקוט זהירות ראויה, אך נקבע על ידי המומחה מטעם בית המשפט כי – **"כל מחקר שנערך עד היום, מצביע בבירור על כך כי לסימנים הנגזרים מכתב יד אין כל תוקף להערכת תכונות אישיות של בני אדם ולחיזוי התנהגותם"**, דהיינו – לא היה כל בסיס לחוות הדעת שערכו ולקביעות מרחיקות הלכת בהן.

מאידך גיסא, מידת המהימנות המיוחסת לחוות הדעת גבוהה לאין שיעור מפרסום של הדיוט, דוגמת הנתבעת דכאן, והשלכתן עלולה להיות מרחיקת לכת בתחומים שונים כגון תעסוקה ועוד, במיוחד לאחר שנמסרו לעובדת הסוציאלית, ללשכת הרווחה ולבית המשפט לענייני משפחה וגרמו לתובע נזק ניכר ביותר.

נתונים אלה מצביעים על חומרה רבה לאין ערוך של המקרה האמור לעומת הנידון דידן בו מרבית הפרסומים היו אמת ורק הפרט הספציפי של האשמת התובע לא היה נכון, כל זאת מעבר לקולא שנקבעה בפס"ד ניידלי לעניין פרסום בדרך של שיתוף.

149. בת"א (שלום חיפה) 1386-05-13 י. ח נ' אלי שני (9.11.2014) דן בית המשפט בתביעת לשון הרע בגין תלונות שווא שהגיש הנתבע למשטרה נגד התובע בגין ביצוע מעשים מגונים בקטינות בפומבי, ובית המשפט חייב את הנתבע לשלם לתובע פיצוי בסך 25,000 ₪.

במקרה זה נקבע ביחס לנתבע כי – **"נהג בחוסר אכפתיות זועקת לשמיים וחורגת מכל מידתיות בתלונה נגד אדם נורמטיבי בן 81 ללא כל בסיס סביר ותוך הלבנת פניו, השפלתו ופגיעה קשה בפרטיותו ועל רשלנות כזו עליו לשאת בתוצאות"**.

ברי כי בענייננו שונים פני הדברים תכלית השינוי, לא הוכח כל זדון ביחס לנתבעת, לא כוונה כלשהי כלפי התובע ולא חריגה מכל מידתיות, אלא רק שיתוף פרסומים שכללו מידע שרובו מבוסס לצד פרט אחד שלא היה נכון עובדתית מבלי שהנתבעת בדקה את הדברים לאשורם מאחר שסמכה על אמינות הפרסום המקורי, ועל כן חומרת ענייננו פחותה לאין שיעור, מעבר לקולא הנוגעת לפרסום על דרך השיתוף.

150. בה"ט (שלום נצרת) 47671-11-19 פלונית נ' אלמונית (24.12.2019) דן בית המשפט במקרה בו הגישה הנתבעת תלונות שווא במשטרה ובקשות כוזבות לצווי הגנה בהן טענה לפגיעות מיניות בילדיה מצד הנפגעת, אשת בעלה לשעבר ואבי ילדיה, עד כדי פדופיליה (נדון באותו פסק דין גם

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

עניינו של האב שאינו רלוונטי לעניינו) ובית המשפט חייב את הפוגעת לפצות את הנפגעת בסך של 50,000 ₪.

דא עקא, גם למקרה זה מאפיינים חמורים בהרבה מעניינו, שכן דובר גם בפרסומים וגם בהליכי שווא אשר המחוקק קבע לגביהם בסעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה הוראה ספציפית בדבר פסיקת "פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה", היינו – הפיצוי שנפסק כלל לא רק את פרסומי לשון הרע אלא פיצוי בגין רכיב נוסף שהמחוקק מצא לנכון לקבוע עבורו פיצוי ספציפי.

זאת ועוד, בעקבות מחדלי הפוגעת באותו מקרה כמעט נהרסו נישואיה של הנפגעת, היא ובעלה נאלצו לתעד כל צעד ושעל בהתנהלותם על מנת להגן על עצמם מפני תלונות במשטרה, נגרם להם נזק חמור בקרב הקהילה החרדית בה חיו והם נזקקו לטיפול נפשי בעקבות נזקי הפגיעה, עד כדי כך שבית המשפט קבע כי מדובר במקרה "זועק לשמיים של פגיעה בלתי הפיכה כמעט" (פסקה 17) וכי הפיצוי שיש לפסוק מצוי ברף הגבוה ביותר של פיצוי בגין נזקים בלתי ממוניים (פסקה 16).

ברי כי עניינו שונה תכלית השוני ומחדלה של הנתבעת דכאן מינורי בהרבה ממקרה זה.

151. בת"א (שלום ת"א) 17-09-25757 פלונית נ' אלמוני (21.10.2020) דן בית המשפט במקרה בו שלחו הנתבעים, הורי ילד בגן שניהלה התובעת, הודעות להורי ילדי הגן בהן ייחסו לה פדופיליה וביצוע עבירות מיניות חמורות כלפי ילדים בגן, מבלי שהוכחה אמיתות איזושהי מבין הטענות שייחסו לה, ובית המשפט חייב את האם לשלם לתובעת פיצויים בסך 60,000 ₪ ואת האב בסך 40,000 ₪ (סכום התביעה הועמד שם על 280,000 ₪ כמו בעניינו).

גם במקרה זה אין מדובר בשיתוף אלא בפרסום מקורי של הנתבעים אגב פגיעה קשה ביותר בפרנסת התובעת ואף בעדויות של הנתבעים אשר הוכחו כלא נכונות, כאשר לא רק שלא הוכח תום לב אלא נקבע כי הפרסומים לא נעשו באופן חד פעמי אלא שוב ושוב גם לאחר שהתברר שאין להם כל בסיס משפטי, כל זאת כאשר הנתבעת עורכת דין המבינה היטב את משמעות פעולותיה והשלכותיהן ועל כן הפיצוי שהוטל עליה היה גבוה יותר.

היינו, גם מקרה זה חמור לאין שיעור מעניינו.

152. בת"א (ראשלי"צ) 14-09-29144 יעל אילני נ' נעה לביא (16.8.2018) דן בית המשפט בתביעות לשון הרע הדדיות ובסופו של דבר חייב את הנתבעת, אשר ייחסה לנתבעת בפרסומיה בפייסבוק תמיכה בפדופילים ופעילות למען זכויותיהם ללא בסיס, פיצוי בסך 28,000 ₪.

גם מקרה זה חמור מעניינו, שעה שמדובר היה בפרסומים מקוריים של הנתבעת, ולא שיתופים, הכוללים את שמה המלא שאף הוא פורסם על ידי הנתבעת, בכמות שבית המשפט קבע כי חורגת מביקורת סבירה עד כדי אובססיה ובתפוצה רחבה ברשת פייסבוק, תוך המשך הפרסומים על פני תקופה, כולל במהלך ההליך המשפטי.

153. בת"א (שלום ת"א) 16-09-58721 יגאל אלנקרי נ' גיא כהן (9.9.2018) עסק בית המשפט במקרה בו פרסם הנתבע בפייסבוק כתבות מפוברקות כאילו התובע הוא פדופיל מורשע, וחייב את הנתבע לפצות את התובע בסך 30,000 ₪.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

גם מקרה זה מתייחד לעומת ענייננו בכך שלא היה כל בסיס שהוא לטענות בדבר פדופיליה שייחס הנתבע לתובע וההכפשות נבעו מסכסוך עסקי בין הצדדים, כאשר הנתבע עשה זאת תוך שימוש בדף פייסבוק פיקטיבי הכולל אלפי חברים ובמהלך ההליך המשפטי המשיך לטעון כי אינו קשור לדף פייסבוק זה הגם שמיד לאחר שאיים על התובע בהפצת פרסומי הכזב צצו הללו לפתע באורח פלא באותו דף עלום ובית המשפט לא קיבל את גרסתו.

154. בת"ק (קריות) 58919-06-15 **ארתור זילברמן נ' יאיר ביטון** (13.6.2016) דן בית המשפט בביטול מנוי של התובע וגירושו ממרכז ספורט תוך התגצו כפדופיל, ובית המשפט פסק לו פיצוי בסך כולל של 3,200 ₪, מהם 200 ₪ בגין החזר על חלק מעלות המנוי בגין יתר התקופה שלא נוצלה, כאשר נקבע כי מדובר בתובע שהוא בעל מוגבלות הסובל מנכות עקב פגיעת ראש קשה שעבר, כי מפרסם לשון הרע היה מודע למצבו והדבר מוסיף נדבך נוסף להשפלתו, אך מאידך קבע כי אכן התנהגות התובע כלפי נערה היתה בלתי נאותה וראויה.

155. אנו מוצאים, איפוא, כי מדיניות הפסיקה לעניין פיצוי בגין לשון הרע במקרים של ייחוס פדופיליה לתובעים ללא כל בסיס נמוכה לאין שיעור מזו לה טען התובע.

156. לכך יש להוסיף את ייחודיות הנידון דידן בו הפגם בפרסום היה בעובדה שנטען כי התובע הואשם אך יתר רכיבי הפרסום העובדתיים אמיתיים ורכיבי הבעת הדעה מוגנים, הנתבעת ביצעה שיתוף והנגשה של פרסומים קיימים כאשר האמינה בתום לב באמיתות הפרטים לרבות העובדה הלא נכונה אך לא יזמה פרסומים משלה, וכאשר הסירה אותם – את כולם, לרבות האמיתיים – מיד לאחר פניית התובע עת הבינה כי יש בעיה עם הפרסומים, וכאשר לא כיוונה בכל דרך שהיא אל התובע עצמו ולא הזכירה את שמו באופן ספציפי אלא רק שיתפה פרסומים של דוביצקי הנוגעים למספר אנשים להם ייחס פדופיליות שהתובע הוא רק אחד מהם ושניתן היה להגיע אל פרטיו לאחר כניסה אל הקישורים וחיפוש.

157. לצד האמור, יש לזכור את העובדה שהתנהגות התובע עצמו הובילה לכך שהמרחק בין הפרטים הנכונים עובדתית לבין העובדה הלא נכונה אינו רב, את העובדה שההתכתבויות של התובע המופיעות בפרסום בהחלט ניתנות לפירוש המשקף משיכה מינית לקטינות, כי התובע אכן נחשד בפגיעה מינית בקטינה ואף נעצר ומנגד לא נטען בפרסום כי הורשע והפרט העובדתי היחיד שאינו נכון הוא המילה "הואשמו" שאינה מתייחסת אליו ספציפית אלא אל כלל הנזכרים בפרסומי דוביצקי.

158. לצד האמור, עיון מדוקדק בפרסומים מראה גם אמירה מצמצמת על פיה לא כנגד כל הנזכרים בהם הוגשו כתבי אישום.

159. עיון בעדותה של הנתבעת מלמד ללא כל ספק כי ההרתעה מפני פרסומי שווא הושגה לגביה, ככל הנראה אף עד כדי הטלת אימה וגרימה לכך שבעתיד תמנע מכל שיתוף תכנים, והכל כשברקע מצבה הקשה הגורר בין היתר משמעות קשה במיוחד לכל סכום פיצוי שיוטל עליה.

160. התובע בסיכומים מטעמו הזכיר את ביקורתני בפסק הדין הקודם על פרסום ההוראות לעקיפת הצו השיפוטי למניעת הגיש אל אתרי דוביצקי, אולם דומני כי אין בכך כדי להשליך על הנתבעת אשר שיתפה את כלל פרסומי דוביצקי ובלא משים נכלל בהם גם פרסום חמור זה כך שפרסום

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן

הוראות אלה נעשה שלא בכוונת מכוון, מה גם שמבחינת נזקי התובע הראיתי בפסק הדין הקודם כי לא הוכח כי הפרסום איפשר עקיפה בפועל של הצו.
161. טרם קביעת סכום הפיצוי אחזור ואזכיר את הקביעות בפס"ד ניידלי בדבר השיקולים הנכבדים לקולא במקרה של פרסום בדרך של שיתוף ברשת פייסבוק.
162. משמעות הדבר היא כי בשים לב לאמות המידה שנקבעו בפסיקה מדובר בפגיעה מינורית המצדיקה פסיקת סכום פיצוי נמוך מאוד יחסית לסכומים המקובלים בגין פגיעה דומה.

סיכום

163. הנובע מכלל האמור לעיל הוא כי אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך 5,000 ₪.
164. בשים לב לפער הניכר בין הסכום שהתובע ביקש לחייב בו את הנתבעת (248,000 ₪) לבין הפיצוי בו חוייבה בפועל, תישא הנתבעת בהוצאות התובע ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 1,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז טבת תשפ"א, 31 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

אלי ברנד, שופט

